

отъ любовь-та, отъ Италианскій въздухъ, отъ цвѣ-
тъ-тъ на възрасъ-та, отъ славно-то му занятіе
кое-то съ захващали всички-тъ царскы колена, отъ
тържества-та, отъ балове-тъ, отъ Венецианскы-тъ
карлавалы и отъ красны-тъ жены, кои-то той мо-
же да обыча и кои-то трѣба да го обычатъ, не
ли е тъй, госпоже? — Прочее палыйте му.

(Низко)

— Ако ся маете еще щъ извикамъ,

[Тя нашла на Дженаро безъ да каже дуна]

ДЖЕНАРО.

Благодарѣхъ ви милостивый господарю, дѣто мя
оставате да живѣюхъ за бедна-та си майка.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, настрана.

Охъ! Безчеловѣщина!

ДОНЪ АЛФОНСЪ, като піе.

— На здравица, Дженаро, да вы подари Богъ дѣл-
гы годишы.

ДЖЕНАРО.

— И на васъ еще по-дѣлгы. (Піе)

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, настрана.

О Боже!

ДОНЪ АЛФОНСЪ, настрана.

Свърши ся. (Высоко)

Оставлямъ вы вече, Дженаро. Можете да тръгне-
те за Венеція когато искате.

[Низко на дона Люкреція]

— Благодари ми, госпоже, гдѣ-то ва оставямъ
сами за да ся опростите. Можете живя съ него
до послѣдній му часъ

[Той излиза; стражары-тъ отивать с' него].